# DZIENNIK URZĘDOWY
# MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 19 sierpnia 1966 r. **Nr 7** Poz. 22—28

TREŚĆ



## 22.

## INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

**z dnia 15 lipca 1966 r.**

**zmieniająca instrukcję w sprawie trybu dokonywania wpisu na państwową listę dyplomowanych biegłych księgowych.**

W instrukcji Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1960 r. w sprawie trybu dokonywania wpisu na państwową listę dyplomowanych biegłych księgowych (Dz. Urz. Min. Finansów z 1960 r. Nr 14, poz. 32) wprowadza się następujące zmiany:

„W § 4, ust. 2 otrzymuje brzmienie:

Duplikaty zagubionych lub zniszczonych legitymacji, o których mowa w ust. 1, wystawiane będą na wniosek właściwego Oddziału Stowarzyszenia Księgowych po upływie 60 dni od daty nadesłania do Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów:

1) oświadczenia posiadacza legitymacji o okolicznościach jej zagubienia lub zniszczenia,
2) zaświadczenia właściwego Oddziału Stowarzyszenia Księgowych w Polsce stwierdzającego zgłoszenie faktu zagubienia lub zniszczenia legitymacji Społecznej Komisji Spraw Biegłych Księgowych oraz — 1 fotografii poświadczonej przez ten Oddział Stowarzyszenia Księgowych".

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR GENERALNY
**mgr inż. T. Sibera**

## 23.

## OKÓLNIK Nr KS 6/66

**z dnia 12 lipca 1966 r.**

**w sprawie ewidencji wyrobów gotowych w przedsiębiorstwach przemysłowych.**

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami w zakresie ewidencji wyrobów gotowych i ich sprzedaży w przedsiębiorstwach przemysłowych, Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym — wyjaśnia, co następuje:

1) Za wyroby gotowe uważa się przyjęte do magazynu w oparciu o odpowiednie dokumenty, całkowicie wykończone, przeznaczone na zbyt produkty działalności przemysłowej przedsiębiorstwa, odebrane uprzednio przez kontrolę techniczną, która stwierdziła ich zgodność z określonymi normami i warunkami umowy zawartej z odbiorcą. Szczegółowe określenie warunków, których spełnienie stanowi wymóg zaliczenia produktów do wyrobów gotowych w danym okresie zawierają Zeszyty Metodologiczne GUS.
2) Pod pojęciem sprzedaży wyrobów gotowych rozumie się zbyt wyrobów gotowych, półfabrykatów i części na zewnątrz poza przedsiębiorstwo względnie na wewnętrzne potrzeby innych — aniżeli produkcyjna — działalności przedsiębiorstwa (na rzecz inwestycji i remontów kapitalnych, działalności pozaoperacyjnej, sklepów fabrycznych, funduszów specjalnych).
Nie zalicza się do sprzedaży wyrobów gotowych wewnątrzzakładowego obrotu półfabrykatami i częściami, nawet jeśli obrót taki dokonywany jest po innej cenie aniżeli koszt wytworzenia i uważany jest — w myśl postanowień § 9 uchwały Nr 927 Rady Ministrów z dnia 3.XI.1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488), — za obrót podlegający opodatkowaniu. Tego rodzaju wewnątrzzakładowy obrót półfabrykatami i częściami należy traktować jako odrębny rodzaj sprzedaży.
Za moment sprzedaży wyrobów gotowych — zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 30.VI.1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 66, poz. 341 oraz z 1965 r. Nr 30, poz. 165 i Nr 65, poz. 370) — uważa się:
   a) przy sprzedaży zewnętrznej — datę wykonania dostawy (tj. wydania, wysyłki wzgl. postawienia do dyspozycji odbiorców wyrobów albo datę przyjęcia wyrobów przez odbiorcę — zgodnie z warunkami umowy kupna — sprzedaży); warunkiem uznania sprzedaży za dokonaną w momencie postawienia wyrobów do dyspozycji jest wyraźne ustalenie takiej zasady w umowie kupna — sprzedaży, która powinna m. in. określać sposób powiadomienia odbiorcy o postawieniu wyrobów do jego dyspozycji (w aktach dostawcy musi się znajdować na tę okoliczność odpowiedni dokument);
   b) przy sprzedaży wewnętrznej — datę przekazania wyrobów, przy czym data ta powinna być zgodna z datą uwidocznioną w dokumentach przyjęcia wyrobów przez właściwe komórki przedsiębiorstwa.
3) Podstawę obrotu i ewidencji wyrobów gotowych stanowią dokumenty źródłowe, stwierdzające rzeczywisty prze-

bieg poszczególnych rodzajów operacji przychodu i rozchodu, odpowiadające wymogom ustalonym dla dokumentacji księgowej.

Wymogi te określają szczegółowo przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4.XII.1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 102, poz. 546, z 1961 r. Nr 26, poz. 128 i Nr 72, poz. 304 oraz z 1962 r. Nr 3, poz. 9), a także zarządzenia Ministra Finansów z dnia 8.IV.1953 r. w sprawie zasad ewidencji materiałów, towarów i wyrobów w uspołecznionych przedsiębiorstwach i zakładach (Monitor Polski z 1953 r. Nr 52, poz. 587, z 1954 r. Nr 94, poz. 1033 oraz z 1961 r. Nr 2, poz. 16).

Przepisy te stanowią m. in., że wszelkie dowody, w tym także dotyczące obrotu wyrobami gotowymi, a więc przychodu, rozchodu, zwrotów, przesunięć międzymagazynowych wyrobów itp. powinny — obok przedmiotu oraz ilościowego i wartościowego określenia poszczególnych operacji — zawierać datę realizacji danej operacji, podpisy osób odpowiedzialnych za jej przebieg i kontrolę oraz akceptujących operację, nazwę komórek przedsiębiorstwa uczestniczących w operacji itp. cechy.

System wystawiania, obiegu i kontroli dowodów obrotu wyrobami gotowymi powinien być dostosowany do potrzeb kontroli wewnętrznej, a m. in. określać osoby upoważnione do dysponowania przychodu i rozchodu wyrobów, zapewniać numerację dowodów umożliwiającą sprawdzenie ich kompletności, wiązać dokumenty obrotu wyrobami gotowymi z innymi dokumentami — np. raportami produkcji i kontroli technicznej, dokumentami wysyłkowymi, przepustkami itp. W szczególności sposób znakowania dokumentów obrotu wyrobami gotowymi powinien zezwalać na wyodrębnienie:

— w zakresie przychodów — przychodów wewnętrznych (z produkcji) i zewnętrznych (zwroty odbiorców, z wystaw itp.),
— w zakresie rozchodów — rozchody na sprzedaż, objęte fakturą, rozchody na zewnątrz na inne cele aniżeli sprzedaż (próbki reklamowe, eksponaty na targi i wystawy, wymiana braków itp.) oraz na zużycie wewnętrzne

i ułatwiać kontrolę poszczególnych typów operacji a m.in. porównanie zrealizowanych dowodów wydania wyrobów z przedsiębiorstwa (przepustek itp.) z dokumentami źródłowymi, stanowiącymi podstawę ich wystawienia.

Rzetelność dowodów źródłowych, tj. ich zgodność z rzeczywistym przebiegiem operacji i powiązanie z innymi dokumentami oraz ich prawidłowe, zgodne z obowiązującymi w tym zakresie wymogami wypełnienie, stanowią nieodzowny warunek prawidłowej ewidencji i pełnego ujęcia operacji danego okresu; dlatego powinny one być objęte systemem kontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa, a w tych ramach kontroli realizowanej przez głównego księgowego i jego aparat zgodnie z § 22 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12.V.1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 67, poz. 370 oraz z 1962 r. Nr 61, poz. 290).

4) Ewidencja ilościowa i ilościowo-wartościowa wyrobów gotowych powinna być prowadzona wg zasad określonych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8.IV.1953 r. w sprawie ewidencji materiałów, towarów i wyrobów w uspołecznionych przedsiębiorstwach i zakładach.

Przedmiot tej ewidencji powinny stanowić wszystkie, będące własnością przedsiębiorstwa wyroby gotowe, niezależnie od tego czy ich przychód nastąpił z produkcji lub innych źródeł (zwroty), jaki jest kierunek ich rozchodu oraz gdzie aktualnie się one znajdują (w magazynie wyrobów gotowych, u odbiorcy — jako wyroby postawione do dyspozycji przedsiębiorstwa, na wystawach, targach, itp.).

Nie mogą być objęte ewidencją wyrobów gotowych produkty nie zaliczone do produkcji towarowej przedsiębiorstwa nawet, jeśli są one przechowywane w magazynie wyrobów gotowych (np. wyroby zabrakowane); powinny one być objęte ewidencją materiałów.

Podstawę dokonania odpowiednich księgowań mogą stanowić tylko dokumenty sprawdzone pod względem merytorycznym, rachunkowym i formalnym i podpisane na dowód sprawdzenia przez upoważnione do tego osoby.

Zwraca się uwagę, że w urządzeniach ewidencji wyrobów gotowych powinny znaleźć odzwierciedlenie wszelkie zmiany w stanie wyrobów znajdujących się w magazynie, jak np. przesortowania, zmiany gatunków itp. Dotyczy to również przypadków, gdy wyroby różnego rodzaju obejmowane są jedną kartą (pozycją) ilościowo-wartościową i posiadają jednakową cenę ewidencyjną, na skutek czego nie zmienia się ani ilość ani wartość zapasu wyrażona wg cen ewidencyjnych.

W ewidencji wyrobów gotowych powinny znaleźć odzwierciedlenie również operacje związane z obrotem wyrobami gotowymi, który odbywa się z pominięciem magazynu.

5) Dokumentem stwierdzającym dokonanie sprzedaży jest faktura, która powinna odpowiadać wymogom określonym w rozdziale 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4.XII.1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

Niezależnie od ogólnie obowiązujących wymogów w zakresie dowodów księgowych w fakturze powinny być uwidocznione:

a) stwierdzenie momentu sprzedaży i faktu uznania jej za dokonaną (pokwitowanie odbierającego wyroby, powołanie dat i numerów dokumentów wysyłkowych itp.),
b) podstawa zastosowanych cen

oraz wyodrębnione elementy nie wpływające na zwiększenie wzgl. zmniejszenie sprzedaży produkcji towarowej (wyłożone za odbiorcę wydatki, materiały sprzedawane łącznie z wyrobami gotowymi, prowizje związane ze sprzedażą itp.).

Zwiększenia lub zmniejszenia sprzedaży objętej fakturą dokonywane są na podstawie faktur dodatkowych lub not księgowych, zawierających te same cechy co faktura. Obowiązek wystawiania faktur lub dokumentów zawierających te same cechy co faktura dotyczy również sprzedaży dokonywanej na rzecz inwestycji i remontów kapitalnych, funduszu postępu techniczno - ekonomicznego oraz na wewnętrzne potrzeby innych — aniżeli produkcyjna — działalności przedsiębiorstwa.

W każdym przedsiębiorstwie powinna być prowadzona przez właściwe komórki ścisła ewidencja wystawionych i zaopatrzonych kolejnym numerem faktur poczynając przynajmniej od momentu, kiedy faktura staje się dokumentem, tj. podpisania faktury przez upoważnione do tego osoby. Ewidencja wystawianych faktur powinna umożliwić ustalenie aktualnego stanu operacji związanych ze sprzedażą i miejsce znajdowania się faktury (komórka sporządzająca listy inkasowe, bank dostawcy itp.).

Właściwe komórki przedsiębiorstwa powinny posiadać — bieżąco aktualizowane — dane dotyczące obowiązujących cen wyrobów (cenniki), dotacji przedmiotowych, różnic budżetowych, podatku obrotowego itp. i ich zmian.

6) Ewidencja sprzedaży wyrobów gotowych, dokonywana w oparciu o faktury powinna być prowadzona według zasad określonych w komentarzu do typowego planu kont dla przedsiębiorstw przemysłowych i stanowiących jego

rozwinięcie — komentarzach do branżowych planów kont. W ewidencji powinny być bieżąco ujmowane wszelkie korekty sprzedaży a m.in. uznane reklamacje odbiorców, zwroty itp.

Wszelkie reklamacje dot. obrotów z tytułu sprzedaży wyrobów gotowych powinny być możliwie szybko wyjaśnione i załatwione we właściwym trybie. W szczególności:

a) w przypadku uznania reklamacji odbiorcy powinna bezzwłocznie nastąpić korekta sprzedaży i objęcie ewidencją przedsiębiorstwa wyrobów zareklamowanych;

b) w przypadku nieuznania reklamacji i nie załatwienia sporu w drodze polubownej — sprawę należy skierować na drogę postępowania spornego, a na wysokość roszczenia spornego — tworzyć rezerwę, w terminie i trybie przewidzianym w uchwale Nr 168 Rady Ministrów z dnia 11.V.1962 r. w sprawie tworzenia przez przedsiębiorstwa państwowe rezerw na pokrycie niektórych roszczeń pieniężnych (Monitor Polski z 1962 r. Nr 45, poz. 213).

(Ewidencja prowadzona przez właściwe komórki przedsiębiorstwa powinna zezwalać na bieżące ustalenie wszelkich reklamacji odbiorców oraz aktualnego stanu ich załatwienia).

Sposób prowadzenia szczegółowej ewidencji sprzedaży wyrobów gotowych powinien umożliwiać ustalenie wzgl. sprawdzenie prawidłowości wyliczeń podatku obrotowego, różnic budżetowych itp.

7) Do obowiązków właściwych komórek przedsiębiorstwa należy — bez względu na stosowaną formę ewidencji i ceny ewidencyjne wyrobów gotowych (koszt planowany, cena zbytu, cena fabryczna itp.) — ustalenie innych rozchodów wyrobów gotowych aniżeli sprzedaż a następnie zgodności masy (ilości i asortymentu) wyrobów (w tym także półfabrykatów) rozchodowanych w danym okresie z magazynu na sprzedaż z masą objętych fakturami wyrobów (półfabrykatów) sprzedanych w tymże okresie. W szczególności właściwego ujęcia wymagają wyroby sprzedane lecz nie odebrane w tym okresie przez odbiorcę (do czasu odbioru tych wyrobów przedsiębiorstwo powinno zabezpieczyć ich ochronę i objąć je ewidencją na koncie pozabilansowym 390 — „Materiały obce").

Uzgodnieniu, które może być dokonywane bieżąco lub okresowo (w zasadzie co miesiąc) powinny podlegać również odpowiednie zestawienia dla celów obliczania podatku obrotowego, różnic budżetowych dotacji przedmiotowych itp.

Obowiązek uzgodnienia rozchodu ze sprzedażą dotyczy odpowiednio usług przemysłowych i nieprzemysłowych. Fakt uzgodnienia powinien znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednich, prowadzonych w przedsiębiorstwie urządzeniach ewidencji księgowej i statystyce.

8) W celu zabezpieczenia zgodności danych o stanie przychodów i rozchodów wyrobów gotowych, figurujących w ewidencji księgowej przedsiębiorstwa z odpowiednimi danymi wykazywanymi w sprawozdawczości rzeczowej i ewidencji prowadzonej przez inne komórki przedsiębiorstwa, należy nie rzadziej niż na koniec każdego kwartału, przed wysłaniem odpowiednich sprawozdań, uzgodnić obroty wykazane w ewidencji księgowej z odpowiednimi danymi sprawozdań z wykonania planu produkcji i zbytu produkcji towarowej.

Fakt uzgodnienia tych wielkości powinien być odpowiednio udokumentowany i podpisany na dowód zgodności przez upoważnionych pracowników właściwych komórek przedsiębiorstwa (księgowości, planowania, zbytu itp.).

DYREKTOR DEPARTAMENTU

**Z. Paryziński**

## 24.

### PISMO OKÓLNE Nr PO 12/66

**z dnia 21 lipca 1966 r.**

**w sprawie wytycznych przy stosowaniu art. 13 dekretu o podatku gruntowym.**

W związku z powszechną decentralizacją czynności wymiarowych podatku gruntowego i innych należności pieniężnych od rolników ze szczebla powiatowego na szczebel gromadzki, Ministerstwo Finansów na podstawie art. 2 ust. 3 pkt. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) w związku z art. 5 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288) wyjaśnia:

1. Przepis art. 13 ust. 1 dekretu o podatku gruntowym (Dz. U. z 1966 r. Nr 2, poz. 12) określa jedynie przedmiotowy zakres działania komisji gromadzkich rad narodowych właściwych do spraw finansów (budżetu, podatków) w kwestii należności podatkowych i innych należności. Z tego przepisu nie wynika obowiązek każdorazowego zasięgania opinii komisji w tych sprawach.

   W istniejącym stanie prawnym biura gromadzkie oraz — za ich pośrednictwem — organy finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych powinny zasięgać opinii komisji do spraw finansów GRN wówczas, gdy przepisy prawa wyraźnie tego wymagają lub zalecają, albo gdy ze względu na wagę zagadnienia opinia taka jest niezbędna, bądź gdy organ finansowy wyższego stopnia w konkretnej sprawie tego zażąda.

   Unormowanie w sposób ogólny obowiązku zasięgania przez organy finansowe opinii wspomnianych komisji może nastąpić w trybie uchwały Nr 158 Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1964 r. w sprawie zaleceń i opinii komisji rad narodowych udzielanych kierownikom wydziałów (Monitor Polski Nr 39, poz. 183).

   Jeżeli dotychczas sprawy te nie zostały właściwie unormowane w trybie powołanej uchwały Rady Ministrów, Ministerstwo Finansów prosi wydziały finansowe prezydiów WRN o spowodowanie wydania przez te prezydia, w oparciu o § 2 ust. 2 uchwały, wytycznych prezydiom rad narodowych niższych stopni, określających w jakich sprawach z zakresu wymiaru i poboru należności pieniężnych od indywidualnych gospodarstw rolnych zasięganie opinii komisji gromadzkich rad narodowych jest obowiązkowe.

   Przy wydawaniu wytycznych należy mieć na względzie, że o udzielenie opinii komisji GRN właściwych w sprawach finansów (podatków) należałoby zwracać się z reguły w następujących sprawach:

   1) przy uznawaniu gospodarstw rolnych za wspólnie lub odrębnie prowadzone dla celów wymiaru podatku gruntowego;
   2) przy sporządzaniu przez gromadzkie rady narodowe wykazów podatników, których proponuje się do wyłączenia z prawa korzystania z obniżki w podatku gruntowym we wsiach położonych na terenach, gdzie nie ma w zasadzie możliwości zarobkowania poza gospodarstwem rolnym z tego powodu, że podatnicy ci bądź pozostający z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym członkowie ich rodzin oprócz gospodarstwa rolnego mają inne stałe źródła dochodów;
   3) przy sporządzaniu przez prezydia gromadzkich rad narodowych wykazów podatników, którzy powinni korzystać z ulgi w podatku gruntowym z powodu trwałej niezdolności do pracy (tzw. ulgi socjalne);
   4) przy udzielaniu poszczególnym gospodarstwom rolnym ulg w podatku gruntowym z tytułu klęsk żywiołowych

o charakterze masowym w ramach określonego przez prezydium powiatowej rady narodowej limitu ulg;

5) przy ustalaniu wysokości podstawy opodatkowania (przychodu) podatkiem gruntowym z działu specjalnego z eksploatacji żwiru, kamieni, gliny, glinki itp. wymierzanego na zasadach ogólnych;
6) przy ustalaniu wysokości podstawy opodatkowania (przychodu) podatkiem gruntowym z czynności furmaństwa, wymierzanego na zasadach ogólnych;
7) przy rozpatrywaniu podań o umorzenie części lub całości zaległości.

Natomiast nie należy zasięgać opinii wspomnianej komisji w sprawach, których załatwienie powinno być możliwie szybkie ze względu na trudności gospodarcze i płatnicze zobowiązanego, gdzie zwoływanie komisji dla zaopiniowania sprawy opóźniłoby wydanie decyzji i uczyniłoby ją bezużyteczną dla podatnika. Chodzi tu zwłaszcza o rozpatrywanie podań o rozłożenie zobowiązania pieniężnego na raty, jak również o odroczenie płatności rat zobowiązania pieniężnego, które z reguły wymagają bezzwłocznego załatwienia.

2. Wyjaśnia się, że zgodnie z § 8 uchwały Rady Ministrów, powołanej w ust. 1 niniejszego pisma, opinie komisji rad narodowych właściwych do spraw finansów (podatków) w sprawach podatku gruntowego jako objętych przepisami o postępowaniu podatkowym, nie są wiążące dla organów finansowych (biur gromadzkich, wydziałów i referatów finansowych) prezydiów rad narodowych.
3. Bez względu na to, czy sprawy przed ich załatwieniem wymagają zasięgnięcia opinii komisji do spraw finansów (podatków) GRN, czy tego nie wymagają, **biura gromadzkie powinny systematycznie, okresowo, informować te komisje o sposobie załatwiania spraw związanych z wymiarem, poborem, udzielaniem ulg w spłacaniu zobowiązań pieniężnych oraz umorzeniach tych zobowiązań. Umożliwi to komisjom sprawowanie merytorycznej kontroli pracy biur gromadzkich.** Formę tych informacji oraz terminy, w jakich informacje te powinny być składane komisji ustalają gromadzkie rady narodowe.
4. Udzielone wytyczne dla biur gromadzkich i komisji GRN właściwych do spraw finansów (podatków) powinny mieć analogiczne zastosowanie dla organów finansowych (administracji finansowej) prezydiów miejskich (dzielnicowych, osiedli) rad narodowych i do właściwych do spraw finansów (podatków) komisji tych rad narodowych.

PODSEKRETARZ STANU
**J. Dusza**

## 25.

## OKÓLNIK Nr PO 3/66

**z dnia 26 lipca 1966 r.**

**w sprawie ulg podatkowych dla rolników i zespołów wiejskich produkujących materiały budowlane.**

W związku z wątpliwościami przy stosowaniu przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 maja 1965 r. w sprawie ulg podatkowych dla rolników i zespołów wiejskich prowadzących działalność w zakresie pozyskiwania i produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców (Dz. U. Nr 19, poz. 126) na podstawie art. 2 ust. 2 i 3 dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia się:

1. Wymienione rozporządzenie w § 1 i 5 dopuszcza, bez utraty ulg wynikających z tego rozporządzenia, zatrudnianie przy produkcji materiałów budowlanych (przez rolnika prowadzącego gospodarstwo rolne lub przez zespół) członków najbliższej rodziny rolnika lub członka zespołu, pozostających z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

Za członków najbliższej rodziny w rozumieniu przepisów tego rozporządzenia należy — tak samo jak u rolników, wykonujących ubocznie rzemiosło — uważać osoby określone w art. 8 ust. 3 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1966 r. Nr 2, poz. 12) t.j. pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z rolnikiem lub członkiem zespołu — jego wstępnych, zstępnych i ich małżonków, rodzeństwo i ich małżonków, jak również małżonka oraz rodziców, rodzeństwo i dzieci małżonka — bez względu na wiek tych osób.

2. Zagadnienie, kto może być członkiem zespołu produkcji materiałów budowlanych zostało uregulowane pismem okólnym Nr 258 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 września 1956 r. w sprawie zasad i form zrzeszania się ludności, form pomocy Państwa oraz zasad zbytu nadwyżek materiałów budowlanych produkowanych przez ludność z miejscowych surowców (Monitor Polski z 1956 r. Nr 80, poz. 964).

Przepisy te nie stanowią, że członkiem wiejskiego zespołu produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców może być wyłącznie rolnik.

3. Z ulg przewidzianych w ogłoszonym wyżej rozporządzeniu nie mogą oczywiście korzystać osoby, które w dniu wejścia w życie przepisów rozporządzenia prowadziły zakłady produkcji materiałów budowlanych w celach zarobkowych i podlegały z tego tytułu opodatkowaniu a po wejściu w życie rozporządzenia przekształciły swe przedsiębiorstwo w zespół by pod firmą zespołu uniknąć płacenia należnych podatków, mimo że prowadzą nadal zakład na własny rachunek.

PODSEKRETARZ STANU
**J. Dusza**

## 26.

## OKÓLNIK Nr BP. 1/3390/66

**z dnia 27 lipca 1966 r.**

**w sprawie dotacji na fundusz rozwoju przedsiębiorstw planowo-deficytowych lub niskorentownych.**

W roku bieżącym z budżetu centralnego zostały udzielone zjednoczeniom planowo-deficytowym lub niskorentownym objętym uchwałą Nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316) dotacje na fundusz rozwoju dla przedsiębiorstw planowo-deficytowych lub niskorentownych.

Dotacje te przeznaczone są na pokrycie potrzeb przedsiębiorstw występujących w roku 1967.

Niektóre zjednoczenia, jak to stwierdzają oddziały NBP, przekazały już obecnie otrzymane środki przedsiębiorstwom, kierując je bezpośrednio na oprocentowany rachunek „B" funduszu rozwoju. Takie postępowanie jest sprzeczne z postanowieniami wyżej wymienionej uchwały, w myśl której środki gromadzone na rachunku „B" funduszu rozwoju, są źródłem finansowania potrzeb w zakresie środków obrotowych i inwestycji roku bieżącego.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów zawiadamia, że kwoty niewłaściwie przekazanych dotacji na rachunek „B" funduszu rozwoju należy niezwłocznie wycofać z tego rachunku, przekazując je na właściwy rachunek zjednoczenia, z którego zostały udzielone.

Omawiane wyżej środki zjednoczenia będą mogły przekazać przedsiębiorstwom na rachunek „B" funduszu rozwoju dopiero w roku 1967, a to zgodnie z postanowieniami § 38 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 18 lutego 1966 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu zysków i strat przedsiębiorstw, zjednoczeń i ministerstw (Monitor Polski Nr 6, poz. 51).

Jednocześnie Ministerstwo Finansów zwraca uwagę, że rachunki „B" funduszu rozwoju określonych wyżej przedsiębiorstw w roku 1966 zostały wyposażone w środki w trybie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 listopada 1966 r. w sprawie rozliczeń związanych z wejściem w życie nowych zasad gospodarki finansowej przedsiębiorstw państwowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 65, poz. 367).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
**mgr Marian Krzak**

## 27.

## OKÓLNIK Nr KS 7/66
## MINISTRA FINANSÓW

**z dnia 29 lipca 1966 r.**

**w sprawie podnoszenia zawodowych kwalifikacji pracowników zatrudnionych w finansach i księgowości uspołecznionych jednostek organizacyjnych.**

Stosownie do postanowień § 1 zarządzenia Nr 43 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1965 r. w sprawie środków organizacyjnych zmierzających do podniesienia poziomu kwalifikacji zawodowych pracowników finansów i księgowości w uspołecznionych jednostkach organizacyjnych, ustala się wytyczne w sprawie dokształcania i doskonalenia kwalifikacji pracowników w trybie studiów dla pracujących oraz na kursach zawodowych.

**I. Wytyczne ogólne**

1. Zwiększenie ilości pracowników kwalifikowanych w działach finansów i księgowości poszczególnych jednostek organizacyjnych należy realizować w drodze:
   a) angażowania nowych pracowników o pełnych kwalifikacjach zawodowych wymaganych do objęcia określonego stanowiska,
   b) uzupełnienia wykształcenia w wyższych i średnich szkołach ekonomicznych dla pracujących,
   c) dokształcania i doskonalenia kwalifikacji na kursach zawodowych.
2. Jako podstawowy czynnik poprawy poziomu kwalifikacji należy uznać uzyskiwanie przez pracowników wykształcenia średniego i wyższego w trybie studiów dla pracujących. Szkolenie kursowe należy traktować w zasadzie jako dokształcenie, które nie zastępuje wymaganego wykształcenia.
3. Inicjatywa i koordynacja zadań ustalonych w powołanym na wstępie zarządzeniu w zasadzie powinna należeć do właściwych komórek szkoleniowych.
4. Kierownictwa komórek finansów i księgowości, a w szczególności:
   a) kierownictwa działów finansów i księgowości ministerstw (urzędów centralnych), instytucji finansowych i ubezpieczeniowych, zjednoczeń, przedsiębiorstw i jednostek budżetowych budżetu centralnego,
   b) wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych szczebla wojewódzkiego i powiatowego w zakresie administracji terenowej i jednostek budżetowych budżetu terenowego,

   powinny wykazywać niezbędną aktywność i występować z odpowiednimi wnioskami do komórek szkoleniowych w celu zapewnienia realizacji zadań, o których mowa w punkcie 3.
5. W celu ustalenia ilościowych potrzeb i programu działania w zakresie uzupełnienia wykształcenia pracowników niezbędne jest niezwłoczne dokonanie analizy aktualnej obsady personalnej działów finansów i księgowości i ustalenie faktycznego poziomu wykształcenia posiadanego przez pracowników w porównaniu z wymaganym poziomem wykształcenia na stanowiskach przez nich zajmowanych.
   W oparciu o przeprowadzoną analizę należy dokonać szczegółowego podziału pracowników przewidzianych do skierowania na studia średnie lub wyższe względnie na szkolenie kursowe. Na studia wyższe przewidywać należy również pracowników posiadających wykształcenie średnie, a zajmujących stanowiska, dla których wykształcenie wyższe wymagane jest alternatywnie.
6. W załączeniu podaje się orientacyjną ilość pracowników z wyższym i średnim wykształceniem postulowaną do osiągnięcia przez resorty i wojewódzkie rady narodowe na koniec 1975 r. oraz ilości absolwentów szkół dla pracujących (wyższych i średnich) do osiągnięcia w okresie lat 1967—1975. Ta ostatnia liczba powinna stanowić orientacyjny wskaźnik do określenia rozmiarów rekrutacji na lata 1967—1970 do szkół dla pracujących.

**II. Uzupełnianie wykształcenia w średnich i wyższych szkołach dla pracujących.**

7. Za najbardziej odpowiednie uznać należy następujące kierunki studiów:
   a) w zakresie szkoły średniej:
      — technikum ekonomiczne — wieczorowe i zaoczne, lub wyjątkowo
      — szkoła ogólnokształcąca — w przypadku braku w danej miejscowości technikum ekonomicznego i istnieniu dużych trudności w dojazdach do innej miejscowości;
   b) w zakresie szkoły wyższej — studia ekonomiczne:
      — kierunek „Finanse i rachunkowość" lub w szczególnych przypadkach
      — inne kierunki ekonomiczne.
8. Jako kandydatów przewidzianych do skierowania na studia średnie lub wyższe należy traktować pracowników w wieku w zasadzie do lat 40, których stan zdrowia i warunki rodzinne nie stanowią przeszkód w podjęciu i kontynuowaniu studiów, przy czym w pierwszej kolejności należy uwzględniać pracowników zajmujących stanowiska kierownicze i o dłuższym stażu pracy.
9. Zakłady pracy w oparciu o przeprowadzoną analizę i po uzgodnieniu z zainteresowanymi pracownikami terminu podjęcia studiów winny sporządzić wieloletni plan kierowania pracowników na studia dla pracujących na lata 1967—1970.
   Ze względu na ograniczone możliwości przyjęć do szkół średnich i wyższych, należy dążyć do równomiernego rozłożenia w poszczególnych latach ilości pracowników przewidzianych do skierowania na studia.
10. W oparciu o wieloletni plan, zakłady pracy sporządzą plany roczne na kolejne lata obejmujące imienne wykazy osób wytypowanych na studia, z podziałem na konkretne wyższe uczelnie i szkoły średnie, w których kandydaci zamierzają przystąpić do nauki.
11. Opracowane przez zakłady pracy plany wieloletnie w ujęciu ilościowym i plany roczne z podziałem na wyższe uczelnie i szkoły średnie przekazane powinny być do jednostek nadrzędnych.
12. Ministerstwa i prezydia wojewódzkich rad narodowych prześlą zbiorcze dane ilościowe dla okresu 1967—1970 i dane roczne w celu ich skoordynowania w skali kraju z Ministerstwem Szkolnictwa Wyższego i z właściwymi kuratoriami okręgów szkolnych do:
    a) Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów — w zakresie szkół wyższych (z podziałem na uczelnie i kierunki studiów),
    b) właściwych terytorialnie wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych — w zakresie szkół średnich,

    w następujących terminach

— dane dotyczące okresu 1967/70 — do 31.XII.1966
— dane dotyczące roku szkoln. 1968/69 — do 30.IX.1967
— „ „ „ „ 1969/70 — do 30.IX.1968
— „ „ „ „ 1970/71 — do 30.IX.1969

Rekrutację na rok szkolny 1967/1968 należy przeprowadzić w trybie dotychczasowym z uwzględnieniem wytycznych zawartych w punkcie 8.

13. W celu pobudzenia zainteresowania pracowników uzupełnieniem poziomu wykształcenia w trybie studiów dla pracujących oraz w celu tworzenia warunków zapewniających maksymalną efektywność tych studiów, zakłady pracy powinny udzielać odpowiedniej pomocy swym pracownikom w czasie przygotowania do egzaminów wstępnych i odbywania studiów.
Pomoc ta może polegać m.in. na:
a) organizowaniu zespołów konsultacyjnych w zakładach pracy lub międzyzakładowych,
b) kompletowaniu odpowiedniej literatury podręcznikowej w bibliotekach zakładowych,
c) przyznawaniu nagród pieniężnych za dobre postępy w nauce a zwłaszcza uzyskanie dyplomu ukończenia studiów,
d) udzielaniu studiującym przewidzianych w odnośnych przepisach urlopów, zwolnień od pracy a zwłaszcza ograniczenia obciążeń omawianych pracowników pracami terenowymi w okresach zdawania egzaminów.

**III. Dokształcanie na kursach zawodowych.**

14. Dokształcaniem kursowym należy objąć pracowników nie posiadających kwalifikacji wymaganych na zajmowanych przez nich stanowiskach, którzy nie zostali zakwalifikowani na studia średnie lub wyższe.

15. Zgodnie z dotychczasowym doświadczeniem kursy powinny trwać dwa lata w wymiarze 500 godzin.
Program nauczania powinien obejmować następującą tematykę:
— w zakresie przedmiotów pomocniczych:
1 — arytmetykę gospodarczą,
2 — statystykę,
3 — wybrane zagadnienia prawa;
— w zakresie przedmiotów zawodowych:
4 — podstawowe zagadnienia gospodarki planowej,
5 — zasady organizacji typowych procesów technologicznych,
6 — systemy finansowe przedsiębiorstw oraz system budżetowy i kredytowy,
7 — rachunkowość przedsiębiorstw lub jednostek budżetowych,
8 — wybrane zagadnienia rachunku ekonomicznego,
9 — podstawowe zagadnienia analizy działalności gospodarczej,
10 — podstawowe zagadnienia mechanizacji i automatyzacji rachunkowości w przedsiębiorstwach względnie jednostkach budżetowych.

16. Kursy powinny być organizowane odrębnie dla pracowników zatrudnionych w jednostkach przemysłu, budownictwa, handlu, rolnictwa, leśnictwa, w jednostkach budżetowych, w bankach i instytucjach ubezpieczeniowych.

17. Resorty i prezydia wojewódzkich rad narodowych w oparciu o analizę, o której mowa w punkcie 5, opracują ilościowe plany dokształcania pracowników finansowo-księgowych na lata 1966—1970 w przekroju poszczególnych lat i rodzajów kursów, o których mowa w punkcie 24.

**IV. Doskonalenie kwalifikacji.**

18. Doskonalenie kwalifikacji pracowników finansów i księgowości obejmuje:
a) przygotowanie kandydatów na dyplomowanych biegłych księgowych,
b) specjalizację zawodową względnie aktualizację wiedzy fachowej.

19. Zakres przygotowania kandydatów na dyplomowanych biegłych księgowych określają programy egzaminu, ustalane przez Państwową Komisję Egzaminacyjną; przygotowywanie to będzie nadal prowadzone przez Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.

20. Kursy mające na celu specjalizację zawodową względnie aktualizację wiedzy fachowej przeznaczone są dla pracowników posiadających kwalifikacje i nie wymagających dokształcania.

21. Kursy, o których mowa w punkcie 20 powinny obejmować:
a) tematykę ogólnoekonomiczną jak:
— zagadnienia organizacji, zarządzania i planowania gospodarki narodowej,
— metodykę rachunku ekonomicznego,
— zagadnienia systemu cen,
— zagadnienia systemu płac oraz bodźców ekonomicznych, w szczególności funduszu zakładowego,
— zagadnienia organizacji i kierownictwa aparatu finansowo-księgowego,
— encyklopedyczne wiadomości z zakresu mechanizacji prac ewidencyjnych, bądź
b) tematykę specjalistyczną np.:
— organizację rachunkowości,
— mechanizację rachunkowości (szkolenie operatorów, programistów i organizatorów maszyn księgujących i fakturujących oraz maszyn licząco-analitycznych),
— rachunek kosztów, między innymi normatywny rachunek kosztów,
— planowanie finansowe przedsiębiorstw,
— planowanie i wykonywanie budżetu,
— rewizję finansową,
— analizę działalności gospodarczej,
— zagadnienia finansowania postępu technicznego i ustalania efektów ekonomicznych tego postępu,
— wymiar i pobór podatków od ludności i gospodarki nieuspołecznionej,
— zagadnienia ubezpieczeń i szacowania szkód,
— specjalizację biegłych sądowych,
— zasady organizacji pracy i kierownictwa.

22. Przy ustalaniu tematyki kursów należy uwzględnić:
a) aktualne potrzeby wynikające ze zmian w zarządzaniu gospodarką narodową,
b) potrzeby branżowe.

**V. Organizacja i finansowanie kursów.**

23. Ramowe założenia programowe dokształcania i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników finansowo-księgowych podlegają koordynacji przez Departament Księgowości Ministerstwa Finansów.

24. Celem pełnego wykorzystania środków, zachowania jednolitości rozwiązań programowych, jak również wykorzystania dotychczasowych doświadczeń kursy mające na celu dokształcania pracowników powinny być prowadzone przez Stowarzyszenie Księgowych w Polsce oraz przez wyspecjalizowane państwowe ośrodki szkoleniowe w miarę ich powstawania. Zgodnie z obowiązującymi zasadami szkolenie to będzie prowadzone w formie:
— kursów bez oderwania od pracy, organizowanych w większych miastach i ośrodkach gospodarczych,
— kursów z częściowym oderwaniem od pracy,
— kursów zaocznych (korespondencyjnych) prowadzonych przez wyspecjalizowane ośrodki Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, w oparciu o terenowe punkty konsultacyjne.

Resortowe plany dokształcania, o których mowa w punkcie 17 winny być uzgodnione z Zarządem Głównym Stowarzyszenia Księgowych w Polsce.

25. Kursy mające na celu doskonalenie kwalifikacji zawodowych mogą być organizowane przez resorty, międzyresortowo, a ponadto dla przedsiębiorstw przez organizacje społeczne Polskie Towarzystwo Ekonomiczne i Stowarzyszenie Księgowych w Polsce w formie:
— kursów zawodowych z częściowym lub całkowitym oderwaniem od pracy,
— kursów zawodowych bez oderwania od pracy.

26. Dokształcanie i doskonalenie zawodowe pracowników finansów i księgowości powinno być realizowane zgodnie z postanowieniami uchwały Nr 239 Rady Ministrów z dnia 6.VIII.1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia zawodowego (M. P. Nr 58, poz. 274), przy czym zainteresowane jednostki zabezpieczą na ten cel niezbędne środki w ramach środków przewidzianych tą uchwałą na szkolenie kursowe.

27. W celu zapewnienia maksymalnej efektywności dokształcania i doskonalenia zawodowego jednostki prowadzące kursy powinny zwrócić szczególną uwagę na:
a) zabezpieczenie udziału odpowiednich wykładowców, autorów, konsultantów spośród:
— pracowników wyższych uczelni ekonomicznych i określonych instytutów naukowych,
— nauczycieli techników ekonomicznych i przemysłowych.
— pracowników administracji, przedsiębiorstw i innych instytucji, posiadających odpowiednie dla konkretnej tematyki przygotowanie ogólne i kwalifikacje fachowe,
b) przygotowanie pomocy naukowych i innych materiałów szkoleniowych dla słuchaczy oraz wskazówek dydaktycznych dla wykładowców,
c) zapewnienie pomieszczeń i urządzeń m.in. maszyn do księgowania, fakturowania i innych maszyn do ćwiczeń.

28. Kursy — z wyjątkiem kursów przygotowujących kandydatów na dyplomowanych biegłych księgowych — powinny być zakończone egzaminem oraz wydaniem zaświadczeń (świadectw) stwierdzających ukończenie kursu i oceny uzyskanych wyników.

MINISTER FINANSÓW
**Jerzy Albrecht**

**Załącznik do okólnika**
Nr KS 7/66 Min. Finansów

| L.p. | Wyszczególnienie | Stan pożądany urealniony na 31.XII.1975 r. pracowników z wykształceniem ekonomicznym | | Zapotrzebowanie absolwentów szkół ekonomicznych dla pracujących do roku 1975[1]) | |
|---|---|---|---|---|---|
| | | wyższym | średnim | wyższych | średnich |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 |
| 1 | Gospodarka narodowa — ogółem | 25.000 | 162.000 | 7.000 | 55.600 |
| | w tym: | | | | |
| 2 | Ministerstwo Bud. i Przem. Materiałów Budowlanych | 2.200 | 11.600 | 600 | 3.400 |
| 3 | Ministerstwo Gospodarki Komunalnej | 600 | 3.400 | 150 | 1.000 |
| 4 | Ministerstwo Górnictwa i Energetyki | 800 | 5.300 | 200 | 1.800 |
| 5 | Ministerstwo Handlu Wewnętrznego | 3.100 | 8.600 | 1.000 | 2.700 |
| 6 | Ministerstwo Komunikacji | 1.000 | 4.400 | 300 | 1.600 |
| 7 | Ministerstwo Kultury i Sztuki | 400 | 2.000 | 100 | 500 |
| 8 | Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego | 500 | 4.000 | 150 | 1.400 |
| 9 | Ministerstwo Łączności | 400 | 2.000 | 100 | 550 |
| 10 | Ministerstwo Oświaty | 50 | 5.800 | 10 | 2.400 |
| 11 | Ministerstwo Przemysłu Chemicznego | 700 | 3.000 | 200 | 1.200 |
| 12 | Ministerstwo Przemysłu Lekkiego | 700 | 3.700 | 200 | 1.400 |
| 13 | Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego | 2.200 | 7.500 | 500 | 2.300 |
| 14 | Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu | 800 | 4.700 | 200 | 1.700 |
| 15 | Ministerstwo Rolnictwa | 900 | 10.000 | 400 | 4.200 |
| 16 | Ministerstwo Sprawiedliwości | 200 | 600 | 100 | 100 |
| 17 | Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego | 150 | 1.100 | 20 | 250 |
| 18 | Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej | 300 | 3.800 | 60 | 1.500 |
| 19 | Ministerstwo Żeglugi | 400 | 1.100 | 100 | 300 |
| 20 | Komitet Drobnej Wytwórczości | 300 | 1.200 | 100 | 400 |
| 21 | Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki | 50 | 450 | 10 | 150 |
| 22 | Centralny Związek Spółdzielczości Pracy | 1.000 | 6.000 | 250 | 2.200 |
| 23 | CRS „Samopomoc Chłopska” | 500 | 5.500 | 100 | 1.300 |

[1]) Przy planowaniu rekrutacji na studia dla pracujących w okresie do 1970 roku należy liczby absolwentów podane w kolumnach 5 i 6 zmniejszyć o ilość absolwentów, którzy ukończyli naukę w 1964—1966 r. a otrzymane liczby, biorąc pod uwagę ubytek na egzaminach i w czasie studiów, zwiększyć o 10%.

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 |
|---|---|---|---|---|---|
| 24 | Związek Spółdzielni Spożywców „Społem" | 300 | 2.100 | 100 | 500 |
| 25 | Centrala Spółdzielni Ogrodniczych | 120 | 900 | 50 | 300 |
| 26 | Związek Spółdzielni Mleczarskich | 120 | 900 | 50 | 200 |
| 27 | Polska Akademia Nauk | 100 | 600 | 20 | 200 |
| 28 | PRN — m. st. Warszawa[2]) | 30 | 150 | 10 | 30 |
| 29 | PRN — m. Kraków | 20 | 100 | 10 | 30 |
| 30 | PRN — m. Poznań | 20 | 100 | 10 | 30 |
| 31 | PRN — m. Łódź | 20 | 100 | 10 | 20 |
| 32 | PRN — m. Wrocław | 20 | 100 | 10 | 30 |
| 33 | PWRN — Białystok | 40 | 500 | 20 | 180 |
| 34 | PWRN — Bydgoszcz | 50 | 600 | 20 | 200 |
| 35 | PWRN — Gdańsk | 40 | 400 | 10 | 120 |
| 36 | PWRN — Katowice | 50 | 650 | 20 | 200 |
| 37 | PWRN — Kielce | 40 | 650 | 10 | 240 |
| 38 | PWRN — Koszalin | 40 | 350 | 10 | 120 |
| 39 | PWRN — Kraków | 50 | 600 | 10 | 180 |
| 40 | PWRN — Lublin | 40 | 550 | 10 | 200 |
| 41 | PWRN — Łódź | 40 | 550 | 10 | 180 |
| 42 | PWRN — Olsztyn | 40 | 400 | 20 | 150 |
| 43 | PWRN — Opole | 40 | 400 | 20 | 150 |
| 44 | PWRN — Poznań | 70 | 800 | 20 | 320 |
| 45 | PWRN — Rzeszów | 50 | 600 | 20 | 200 |
| 46 | PWRN — Szczecin | 40 | 360 | 20 | 140 |
| 47 | PWRN — Warszawa | 50 | 750 | 20 | 300 |
| 48 | PWRN — Wrocław | 60 | 650 | 20 | 250 |
| 49 | PWRN — Zielona Góra | 40 | 400 | 10 | 150 |
| 50 | Wydziały finansowe, instytucje finansowe i ubezpieczeniowe | 5.100 | 37.500 | 1.400 | 14.500 |

[2]) Wskaźniki dla rad narodowych (poz. 28—49) nie obejmują danych dotyczących wydziałów finansowych (ujętych w poz. 50).

## 28.

## OKÓLNIK Nr PO 10/66

**z dnia 30 lipca 1966 r.**

**w sprawie opodatkowania przychodów, osiąganych przez członków rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu z tytułu podziału czystej nadwyżki.**

Nawiązując do końcowego ustępu okólnika Nr PO 16/64 z dnia 11 grudnia 1964 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 13, poz. 31), Ministerstwo Finansów na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11 poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza zaniechanie ustalania podatku dochodowego od wypłat z czystej nadwyżki bilansowej rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu, dokonywanych na rzecz członków spółdzielni, będących rzemieślnikami prowadzącymi zakłady rzemieślnicze, jeżeli wypłaty te przyznawane są indywidualnie przez walne zgromadzenie spółdzielni jako nagrody pieniężne za duży wkład pracy w organach samorządowych i nie przekraczają rocznie kwoty 5 000 zł dla jednej osoby.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia zarazem, że z czystej nadwyżki bilansowej wypłacane są również tzw. ekwiwalenty dla nieetatowych członków zarządu spółdzielni za udział w pracach władz spółdzielni oraz tzw. diety za udział w posiedzeniach organów samorządowych według obowiązujących stawek w tym zakresie. Zgodnie z przepisami art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 1959 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201, z 1959 r. Nr 11, poz. 60 i z 1963 r. Nr 57, poz. 309) i § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 15, poz. 98, z 1950 r. Nr 19, poz. 162 i Nr 43, poz. 390, z 1951 r. Nr 29, poz. 228, z 1959 r. Nr 22, poz. 140 i z 1960 r. Nr 26, poz. 149) wymienione ekwiwalenty i diety podlegają przepisom o podatku od wynagrodzeń jako wynagrodzenia związane z pełnieniem obowiązków społecznych. Miesięczne kwoty tzw. ekwiwalentów z reguły nie przekraczają kwoty wolnej od podatku od wynagrodzeń i są wolne od opodatkowania, jeżeli dana spółdzielnia jest dla podatników pierwszym płatnikiem, natomiast wynagrodzenia (tzw. diety) za udział w posiedzeniach organów samorządowych zostały zwolnione od podatku od wynagrodzeń przepisami § 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1).

Wszelkie inne wypłaty z tytułu czystej nadwyżki bilansowej dokonywane na rzecz członków spółdzielni, będących rzemieślnikami prowadzącymi zakłady rzemieślnicze na własny rachunek, stanowią źródło przychodu, należące do piątej grupy źródeł przychodów.

PODSEKRETARZ STANU

**J. Dusza**

## KOMUNIKAT Nr 19

**Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla biegłych księgowych.**

Zgodnie z § 8 Regulaminu przewodu egzaminacyjnego dla biegłych księgowych (Dz. Urz. Min. Fin. z 1964 r. Nr 3, poz. 6) — Państwowa Komisja Egzaminacyjna zawiadamia osoby ubiegające się o tytuł zawodowy dyplomowanego biegłego księgowego, że w miesiącu listopadzie 1966 r. odbędzie się egzamin państwowy:

— **część pierwsza ogólna** z następujących przedmiotów:

a) podstawowe zagadnienia rachunkowości — egzamin ustny,
b) wybrane wiadomości z zakresu prawa — egzamin ustny,
c) organizacja gospodarki narodowej — egzamin ustny,
d) wybrane wiadomości ze statystyki — egzamin ustny,
e) zasady analizy działalności gospodarczej — egzamin pisemny,

— **część druga specjalistyczna** z następujących przedmiotów:

a) analiza działalności gospodarczej — egzamin ustny,
b) metody i technika pracy biegłego — egzamin ustny,
c) wybrane wiadomości z planowania — egzamin ustny,
d) rachunkowość — egzamin pisemny,
e) metody i technika pracy biegłego — egzamin pisemny.

Osoby ubiegające się o dopuszczenie do egzaminu część pierwsza ogólna powinny złożyć osobiście lub przesłać listem poleconym do Sekretariatu PKE w Warszawie przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Księgowych, ul. Sienkiewicza 12, nie później niż do dnia 15 września 1966 r. następujące dokumenty:

1) zgłoszenie do egzaminu w 2-ch egzemplarzach na specjalnych formularzach,
2) 5 podpisanych czytelnie fotografii formatu 4x6,
3) uwierzytelnione notarialnie lub wydane przez szkoły odpisy świadectw szkolnych,
4) oryginał zaświadczenia z aktualnego miejsca pracy, które m.in. powinno zawierać opinię o kwalifikacjach zawodowych i moralnych kandydata,
5) uwierzytelnione notarialnie odpisy świadectw z pracy, dodokumentujące wymagany staż pracy i zajmowane stanowisko,
6) dowód opłaty egzaminacyjnej w kwocie zł 300,—

Formularze zgłoszeń do egzaminu można otrzymać w każdym Oddziale Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, a mianowicie:

| Nazwa Oddziału | Adres | Telefon |
|---|---|---|
| Białystok | ul. Wesołowskiego 1 m 52 | 37-41 |
| Bydgoszcz | ul. Konarskiego 1 | 226-33 wew. 579 |
| Gdańsk | ul. Jaśkowa Dolina 47A | 41-25-30 |
| Katowice | ul. Żwirki i Wigury 17 | 513-315 |
| Kielce | ul. Żelazna 29 | 42-75 |
| Koszalin | ul. Armii Czerwonej 11/15 p. 15 | 43-85 |
| Kraków | ul. Rakowicka 27/19 | 252-80 |
| Lublin | ul. Pstrowskiego 12 | 228-17 |
| Łódź | ul. Piotrkowska 53 | 375-02 |
| Olsztyn | ul. Partyzantów 17/20 | 49-32 |
| Opole | ul. Kośnego 6 | 43-23 |
| Poznań | ul. Marchlewskiego 146/150 | 557-22 wew. 143 |
| Rzeszów | ul. Słowackiego 9 | 40-96 |
| Szczecin | ul. Partyzantów 1 | 398-32 |
| Warszawa | ul. Kniewskiego 1 | 26-61-75 |
| Wrocław | ul. Antoniego 12 | 376-27 |
| Zielona Góra | ul. Boh. Stalingradu 17, III p. | 35-91 |

Kandydaci, którzy poddali się egzaminowi część pierwsza ogólna lub część druga specjalistyczna w poprzednich sesjach egzaminacyjnych i nie złożyli w tych sesjach egzaminu z jednego przedmiotu są obowiązani złożyć egzamin poprawkowy w listopadowej sesji egzaminacyjnej.

Kandydaci, o których wyżej mowa, zostaną zamieszczeni na liście zdających egzamin poprawkowy, jeżeli wpłacą w terminie do dnia 15 września 1966 r. opłatę egzaminacyjną w kwocie zł 100,— i prześlą Sekretariatowi PKE dowód opłaty egzaminacyjnej.

Kandydaci, którzy zdali egzamin część pierwszą zostaną zamieszczeni na liście kandydatów zdających egzamin część drugą — jeżeli wpłacą do dnia 15 września 1966 r. opłatę egzaminacyjną w kwocie zł 300,— i zgłoszą równocześnie odpowiedni wniosek do Sekretariatu PKE w Warszawie, załączając dowód opłaty egzaminacyjnej.

Opłaty egzaminacyjne należy wpłacać do PKO na konto Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Sekretariat Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla biegłych księgowych, Sienkiewicza 12, I Oddział Miejski Warszawa 1-9-121. 537.

Ośrodki egzaminacyjne zostaną ustalone we właściwym terminie w zależności od ilości zgłoszonych kandydatów z poszczególnych województw na część ogólną i specjalistyczną egzaminu. W listopadowej sesji egzaminacyjnej odbędzie się egzamin część druga ze wszystkich specjalizacji (z wyłączeniem specjalizacji „Rolnictwo").

Szczegółowe informacje dla kandydatów dopuszczonych do egzaminu państwowego, dotyczące sesji egzaminacyjnej jak: terminy, miejsce i godziny egzaminu zostaną podane do wiadomości zainteresowanym na 10 dni przed sesją egzaminacyjną.

Osobom niedopuszczonym do egzaminu państwowego dla biegłych księgowych zostaną zwrócone dokumenty oraz opłaty egzaminacyjne.

SEKRETARZ — PRZEWODNICZĄCY PKE
**M. Sławikowski** — **mgr Z. Paryziński**

## KOMUNIKAT Nr 14/66

**o skreśleniu biegłego z listy dyplomowanych biegłych księgowych.**

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Monitor Polski Nr 8, poz. 39) zawiadamia się, że z powodu zgonu został skreślony z listy dyplomowanych biegłych księgowych ob. Stefan Rzepecki, zam. w Poznaniu, ul. Lodowa 12a m 1.

Jednocześnie unieważnia się legitymację nr 1530.

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU
**Z. Paryziński**

## KOMUNIKAT Nr 15/66

**o zmianach w liście dyplomowanych biegłych księgowych.**

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księg-

gowych (Monitor Polski Nr 8, poz. 39) w liście dyplomowanych biegłych księgowych wprowadza się następujące zmiany:

A. ogłoszonej w Dz. Urz. Min. Finansów z 1965 r. Nr 10, komunikaty Nr 8/65 i Nr 9/65:

**— w województwie bydgoskim**

1) w poz. 10, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Z-dy Mięsne, Toruń, Targowa 2/4”, zastępuje się wyrazami „Z-dy Mięsne, Inowrocław, Marchlewskiego 55”,

2) w poz. 14, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Woj. Zjedn. Przeds. Handlowych, Bydgoszcz, Jagiellońska 78”, zastępuje się wyrazami „Woj. Zw. Spółdz. Pracy, Bydgoszcz, Chodkiewicza 9/11”;

**— w województwie gdańskim**

1) w poz. 158, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Nasycalnia Kolejowa, Gdańsk, Wielopole 6”, zastępuje się wyrazami „PP. Z-dy Produkcji i Nasycania Podkładów Kolejowych w Warszawie, Z-d w Gdańsku, Gdańsk-Letnica, Wielopole 6”;

**— w województwie katowickim**

1) w poz. 156, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Śląskie Zjedn. Budown. Przemysłowego, Katowice, Barbary 21”, zastępuje się wyrazami „Przeds. Montażu Urządzeń Elektrycznych P. W., Katowice, pl. Grunwaldzki 8/10”,

2) w poz. 283, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Dardy, pow. Lubliniec, Górnicza 5”, zastępuje się wyrazami „Bytom, Kraszewskiego 20 m 12”,

3) w poz. 351, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Zawier. Z-dy Przem. Bawełnianego, Zawiercie”, zastępuje się wyrazami „Myszkowskie Z-dy Papiernicze, Myszków, Fornalskiej 6”;

**— w województwie kieleckim**

1) w poz. 23, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Pionki, Al. Lipowe 17 m 3”, zastępuje się wyrazami „Radom, Kusocińskiego 9 m 24” oraz w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Warsztaty Mechan. Techn. Chemicznego, Pionki, Świerczewskiego 64”, zastępuje się wyrazami „F-ka Łączników, Radom-Podkanów”,

2) w poz. 68, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „GS „Samopomoc Chłopska”, Chęciny, pl. 2 Czerwca 28”, zastępuje się wyrazami „Kielecka C-la Mater. Budowlanych, Kielce, Żelazna 31”;

**— w m. Krakowie i województwie krakowskim**

1) w poz. 103, w rubr. „Miejsce zamieszkania” zamiast „Nowa Huta, Os. Prądnicka b. 35 m 100” powinno być „Kraków, Os. Prądnicka bl. 35 m 100”,

2) w poz. 110, w rubr. „Miejsce zamieszkania” zamiast „Kraków, Garbowskiego 4 m 2”, powinno być „Kraków, Grabowskiego 4 m 2” oraz w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Z-d Budowy i Naprawy Maszyn Drogowych „Madro” — Zarząd, Kraków, Fabryczna 5a”, zastępuje się wyrazami „Z-dy Budowy i Naprawy Maszyn Drogowych „Madro” — Zarząd, Kraków, Fabryczna 5a”,

3) w poz. 184, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Krajowy Zw. Spółdz. Transportu, Warszawa, Lubelska 30/32”, zastępuje się wyrazami „Zjedn. Przem. Azotowego, Kraków, Al. 3 Maja 7”,

4) w poz. 327, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Andrychów, Starowiejska 15 C. m 38”, zastępuje się wyrazami „Olkusz, 1 Maja 55 m 3” oraz w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Narodowy Bank Polski, Kęty, Rynek 14”, zastępuje się wyrazami „Narodowy Bank Polski, Olkusz, 1 Maja 55”;

**— w m. Łodzi i województwie łódzkim**

1) w poz. 292, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Spółdz. Pracy Wyrobów Skórzanych i Filcowych, Łódź, Strykowska 2”, zastępuje się wyrazami „Zjedn. Przem. Odzieżowego, Łódź, Piotrkowska 175”,

2) w poz. 317, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Łódź, B. Żeleńskiego 11 m 6”, zastępuje się wyrazami „Łódź, W. Polskiego 148 m 7”;

**— w województwie olsztyńskim**

1) w poz. 78, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Z-dy Młynarskie, Ostróda, Mickiewicza 63”, zastępuje się wyrazami „Z-dy Naprawcze Taboru Kolejowego, Ostróda, Obr. Stalingradu 28”;

**— w województwie opolskim**

1) w poz. 45, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Nadleśnictwo Kup, Kup 1 Maja 18”, zastępuje się wyrazami „Okr. Zarz. Lasów Państwowych, Kraków, Al. Słowackiego 17a”;

**— w m. Poznaniu i województwie poznańskim**

1) w poz. 197, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Mosina, pow. Poznań, Armii Czerwonej 35 m 4”, zastępuje się wyrazami „Poznań, Niestachowska 50 m 66”,

2) w poz. 246, w rubr. „Specjalność” zamiast „R”, powinno być „B”,

3) w poz. 263, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Poznań, Marcelińska 8b m 19”, zastępuje się wyrazami „Poznań, Marcelińska 8/B m 15”,

4) w poz. 322, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Poznań-Wilda, Bielniki 2 m 4”, zastępuje się wyrazami „Nysa, Wałowa 6 m 23” oraz w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Miejsk. Zjedn. Przem. Gosp. Komunaln. i Mieszkaniowej, Poznań, Czerwonej Armii 80/82”, zastępuje się wyrazami „F-ka Pomocy Naukowych, Nysa, Słowiańska 43”;

**— w m. Warszawie i województwie warszawskim**

1) w poz. 214, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Najwyższa Izba Kontroli, Warszawa, Marszałkowska 82”, zastępuje się wyrazami „Stołeczne Zjedn. Przeds. Handlu Art. Przem., Warszawa, Bagatela 10”,

2) w poz. 300, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Zjedn. Przeds. Rozrywkowych, Warszawa, Senatorska 13/15”, zastępuje się wyrazami „Zjedn. Przem. Muzycznego, Warszawa, Senatarska 13/15”;

**— w m. Wrocławiu i województwie wrocławskim**

1) w poz. 48, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „PRN, Wrocław, G. Zapolskiej 4”, zastępuje się wyrazami „Społ. Z-dy Przemysłowo-Handlowe, „Polkat” Z-d Mechaniczno-Elektroniczny, Wrocław, Kuźnicza 46”,

2) w poz. 200, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Wrocław, Żmigrodzka 64 m 1”, zastępuje się wyrazami „Wrocław, Kraszewskiego 6 m 10”;

**— w województwie zielonogórskim**

1) w poz. 16, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Nowiny Wielkie, pow. Gorzów Wlkp., Kolejowa 9 m 1”, zastępuje się wyrazami „Gorzów Wlkp., Chrobrego 20a m 3”,

2) w poz. 38, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Spółdz. Inwalidów „Przodownik”, Żary, Przyjaźni 1a”, zastępuje się wyrazami „Przeds. Bud. Rolniczego, Lubsko, Reja 4”;

B. ogłoszonej w Dz. Urz. Min. Finansów z 1966 r. Nr 2 komunikat Nr 1/66.

**— w województwie bydgoskim**

1) w poz. 133, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „PKO, Oddział Wąbrzeźno, Mickiewicza 11”, zastępuje się wyrazami „Prez. WRN — Wydz. Finansowy, Bydgoszcz, Konarskiego 1”;

**— w województwie katowickim**

1) w poz. 411, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Bielsko-Biała, Staszica 6 m 5”, zastępuje się wyrazami „Bielsko-Biała, Ormowców 1 m 30”;

**— w m. Warszawie i województwie warszawskim**

1) w poz. 821, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Inspektorat PGR, Płock, Wiejska 1”, zastępuje się wyrazami „Rurociąg Naftowy „Przyjaźń”, Płock, Jachowicza 38”,

2) w poz. 835, w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Najwyższa Izba Kontroli, W-wa, Marszałkowska 82”, zastępuje się wyrazami „Z-d Budowy Maszyn i Urządzeń w Baboszewie, pow. Płońsk”;

**— w m. Wrocławiu i województwie wrocławskim**

1) w poz. 233, w rubr. „Miejsce zamieszkania” wyrazy „Mirsk, Zdrojowa 32” zastępuje się wyrazami „Mszczonów, pow. Grodzisk Maz., Tarczyńska 28” oraz w rubr. „Miejsce pracy” wyrazy „Gryf. Zakł. Przem. Odzież. Gryfów Śląski, Polna 7”, zastępuje się wyrazami „Mszczonowskie Z-dy Przem. Odzieżowego, Mszczonów, Fabryczna 6/10”.

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU
**Z. Paryziński**

**Errata**

W okólniku Nr BP 1/3390/66 z dnia 27 lipca 1966 r. w sprawie dotacji na fundusz rozwoju przedsiębiorstw planowo-deficytowych lub niskorentownych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 7, poz. 26, str. 51, szpalta lewa, wiersz 4 od góry) prostuje się błąd:

zamiast wyrazów „z dnia 26 listopada 1966 r.” powinno być: „z dnia 26 listopada 1965 r.”

**Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12**

**OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA**

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 08, dz. 40 rozdz. 400 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-867-66. Nakad 27 000 egz. M-66.